

Κοίταξα με πόνο τα αδέρφια μου.

«Γιατί δε χαίρεσαι;» με ρώτησε ο Αντρέας.

Φυσικά, έπρεπε να χαρώ. Κατάφερε επιτέλους να πάρει απ' τη μάνα μου τα 1000 τάλαρα που τόσο επεθυμούσε. Ω ναι, τα χρήματα. Και η αγάπη μου; Αυτή δεν έφτανε από πριν; Όχι, δεν ήταν σαν 1000 τάλαρα...

Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο πατέρας στο σπίτι και αμέσως με αγκάλιασε. Έκλαιγε.

«Σ' εδυστύχεψε» μου είπε και μ' έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του.

«Έφταξα. Μα τώρα διορθώθηκαν όλα. Την Κυριακή βάζω στεφάνι. Εδώ τα κλειδιά του κομού. Είπε να μου τα δώκεις τα χίλια» είπε ο Αντρέας στον πατέρα μου. Όλα διορθώθηκαν! Τα χρήματα τα διόρθωναν όλα! Ίσως. Η αγάπη όμως; Διορθώνεται; Ξαναγυρνάει;

Τον αγάπησα τον Ανδρέα μ' όλη μου την καρδιά. Ήθελα να τον παντρευτώ. Να περάσω τη ζωή μου μαζί του. Αλλά πρόδωσε την αγάπη μας για λίγα χρήματα. Δεν του έφταναν τα 300 τάλαρα της μητέρας. Το κόστος μου ήταν μεγαλύτερο.

«Και ξαναγοράζεις και την αγάπη; Ω, τι έκαμες...» είπα.

Θέλησα να φανώ δυνατή αλλά δεν άντεξα και βάλθηκα να κλαίω. Τόσο χρόνια, περίμενα να με ζητήσει ο Αντρέας, ο άνδρας που αγάπησα περισσότερο απ' τον ίδιο μου τον εαυτό, σε γάμο. Μα τώρα είναι αργά.

«Την αγάπη; Και δεν την έχω;» αποκρίθηκε ο Αντρέας.

«Όχι, για λίγα χρήματα ήσουν έτοιμος να με πουλήσεις και χωρίς αυτά δε μ' έπαιρνες. Πάει τώρα η αγάπη. Επέταξε το πουλί» είπα πικραμένη.

Ναι, η αγάπη μου για τον Ανδρέα ήταν κάποτε μεγάλη. Για τον τότε Ανδρέα. Που δεν έβαζε την αγάπη πάνω απ' τα λεφτά. Ο άνδρας με τον οποίο μιλούσα τώρα ήταν κάποιος άλλος. Άγνωστος, ξένος. Δεν ήταν εκείνος που αγάπησα. Τα στοργικά του μάτια, το τρυφερό του πρόσωπο δεν ήταν ίδια. Τη θέση της αγάπης του είχε πάρει το χρήμα. Ναι, τώρα έχει φύγει η ψευδαίσθηση, η αγάπη του για το χρήμα έγινε πιο ισχυρή απ' την αγάπη του για μένα. Κι εγώ; Η δική μου αγάπη; Χάθηκε κι αυτή μαζί με τον Αντρέα που ήξερα κάποτε. Τώρα, είμαι θυμωμένη, απογοητευμένη. Όχι, δεν τον αγαπώ πια...

«Θα ξανάρθει. Στη ζεστή τη φωλιά του. Η ζωή μας θα 'ναι παράδεισος!» είπε ο Αντρέας.

Θυμήθηκα τότε τα παλιά μου όνειρα και τις δικές μου σκέψεις για τη ζωή μου μαζί με τον Ανδρέα. Ναι, τότε κι εγώ πίστευα σ' έναν παράδεισο. Μου έφτανε η αγάπη μας. Ο Αντρέας, τότε μ' είχε αρνηθεί, δεν του φαινόταν σωστό να δουλεύω για να ξεπληρώσουμε τα χρέη. Ήθελε να μ' έχει κυρία. Όμως το μόνο που ζητούσα ήταν η αγάπη του και θα 'μουν ευτυχισμένη. Αραγε κατάλαβε ποτέ του; Πόνεσε κι εκείνος όπως πονούσα εγώ μακριά του;

Τώρα, ο δικός μου παράδεισος έχει χαθεί. Δεν είναι εκεί ο Αντρέας που μ' αγαπάει, αλλά ο Αντρέας που τσακώνεται με τη μητέρα μου για λίγα χρήματα.

«Όχι. Έπειτα απ' ό,τι έκαμες όχι! Κι α σ' αγαπούσα, δε θα ερχόμουν μαζί σου. Είμαι δουλεύτρα. Ποιόνε έχω ανάγκη;», είπα.

Μπορούσα να ζήσω μόνη. Δε χρειαζόμουν κανέναν, κι ιδιαίτερα κάποιον που με πλήγωσε όσο ο Αντρέας, βάζοντας τα τάλαρα πάνω από μένα.

«Γιατί να αδικηθούν τα αδέρφια μου;»

Όπως είχε πει κι η μητέρα, μού ανήκαν 300 τάλαρα μόνο. Μπορεί να μου αρνήθηκε τότε η μάνα μου τον γάμο μου με τον Αντρέα, τώρα τον απαρνιέμαι εγώ. Δεν είναι πια αυτή η ευτυχία μου.

«Σ' εδυστύχεψε! Γιατί να μην τα δώσει από την αρχή όπως τση το 'πα; Ανάθεμά τα τα τάλαρα!», είπε ο πατέρας.

«Πάμε!»

«Όχι! Εδώ είναι ο χωρισμός μας. Θα πάω σε ξένα μέρη, σε ξένον κόσμο, σ' άλλους τόπους. Θα δουλέψω για με και για να κουναρήσω το παιδί που θα γεννηθεί. Θα μου δώσει η μάνα γράμματα για να 'βρω αλλού εργασία. Θα τα πάρει από τες κυράδες της. Όχι, δεν έρχομαι! Είμαι δουλεύτρα, ποιόνε έχω ανάγκη;»

Το είχα αποφασίσει. Δε θα συμβιβαζόμουν με τις απαιτήσεις της κοινωνίας. Διόλου δε με νοιάζει. Όχι, δεν έχανα έτσι την τιμή μου. Κέρδιζα την αξιοπρέπειά μου. Θα δούλευα και θα μεγάλωνα μόνη το παιδί μου. Δεν είχα κανέναν ανάγκη.

Ήθελα να φύγω μακριά, να ξεχάσω. Όχι, δε θα ακολουθούσα τον Αντρέα. Δεν ήθελα πια.

«Δεν έρχομαι, δεν έρχομαι!» φώναξα.

«Ανάθεμά τα τα τάλαρα! Πάει η ευτυχία μου!» είπε ο Αντρέας κι εβγήκε στον δρόμο.

